

„Együtt épültök a Szellem által Isten hajlékává”

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2023. október 29-én

<https://www.eklesiaoradea.ro/>

Efézus 2,17-22: „Eljött, és békességet hirdetett nektek, távolvalóknak és békességet a közelvalóknak. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Szellemben az Atyához. Ezért tehát nem vagytok már idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és az Isten házanépe, akik az apostolok és próféták alapkövére épültetek, ahol a szegletkő maga Jézus Krisztus. Benne van az egész épület összeillesztve, és benne növekszik szent templommá az Úrban, akiben ti is együtt épültök a Szellem által Isten hajlékává.”

Ez a ház tehát ma épül, és eljön az idő, amikor el fog készülni. Ez az épület „szent templommá növekedik az Úrban akiben ti is együtt építették Isten hajlékává a Szellem által”. Az Igében olvasunk Ezsdrásról, Aggeusról, és a templomról, amelyet ott építettek. Majd látjuk, hogyan környékezte meg őket az ország népe, és hogyan tették langyossá az építők szívét. Így a munka leállt, sőt, egyeseket fel is béreltek arra, hogy leállítsák a munkát. A saját házaikat azonban építették közben. Mikor a Biblia azt mondja hogy a saját házaikat építették, ez nem feltétlenül csak építkezést jelent, hanem mindaz ide tartozik, ami a családjukkal kapcsolatos, az építkezést is beleértve.

Vajon mi volt az igazi oka annak, hogy leállt a munka? Talán a király rendeletet adott ki, Júda ellenségei pedig eljöttek, és erőszakkal leállították az építkezést? Ezért hagyták volna abba? A valós ok az volt, hogy ugyan lelkesen jöttek meg Babilonból, és szívükben ott volt a vágy, hogy építsenek, de amikor odaértek, és szembesültek a problémákkal, a szeretetük lassanként alábbhagyott. Ez volt a valódi ok. A szeretetben van erő, a szeretetben van buzgóság, a szeretetben minden van. De az Úr iránt való szeretetünk elhalványulhat anélkül, hogy észrevennénk. Láttuk az efézusiak igyekezetét – fáradoztak, nagyon sok mindent tettek, de az Úr egyszer csak így szól hozzájuk: „ellened vagyok, mert elhagytad az első szeretetedet”.

Mikor szeretet van bennünk az Úr iránt, az más. Emlékszem, Körösréven voltam és a szüleim eljártak a Szeben környéki hegyi falvakba. És apám elmesélte, hogy volt ott egy idős asszony, aki télen nagy távolságra ment el a gyülekezeti alkalmakra esőben, hóban. Régen a tél más volt, mint most. Ez az idős asszony pedig elindult, hogy erőfeszítések árán találkozzon a testvérekkel valahol egy másik faluban. Magas hegyet mászott meg, hogy odajusson. Az emberek pedig csodálkoztak, hogyan képes erre? Az Úr iránti szeretet és buzgóság volt az igazi oka, hogy az asszony ezt tette.

Most van imaóránk. Én úgy gondolom, hogy az imaóra a legfontosabb az összejöveteleink közül. Egyesek azt mondják, nem tudnak jönni, túl sok összejövétel van. De a valódi ok, amiért nem jössz, hogy elvesztetted az Úr iránt való szeretetedet. Persze, vannak objektív okok is, és nem szeretném, ha valaki úgy érezné, vád éri amiatt, hogy nem vesz részt. De az Úr nekünk adott időt, ez alatt az idő alatt pedig egyetlen teendőnk van – éppúgy, mint azoknak a zsidóknak, akik Babilonból visszatértek Jeruzsálembe. Egyetlen oka volt ugyanis annak, hogy ők visszatértek: hogy felépítsék Isten házát. Soha nem mondták, hogy nem fognak építeni, csak azt mondták, hogy még nem jött el az ideje. Most nem tudok, most egyébbel vagyok elfoglalva, most az én életemben más dolgok elsőrendűek.

Testvérek, sok minden pótolható, helyreállítható. Vétkeztem, a bűn beszennyezett – de az Úrhoz fordulunk teljes szívvel, és a bűneinkről nincs többé említés. Ez igaz. De az időt, amit Ő ezeknek a zsidóknak adott, mikor visszatértek, az Isten házána építésére kellett fordítani. Ez a szent templom, ami most épül, felépül, és egy napon készen lesz, de a kérdés az: Mi a te hozzájárulásod, a te részed ebben az építésben? Nézzétek, mit mond az 1Korintus 14,26: „Hogy van hát atyámfiak? Mikor egybegyűltök, mindeniteknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek.” Tehát, mikor összegyűlünk, nem azért gyűlünk össze, hogy mindent a mi szemszögünkből lássunk.

Utaztam valakivel. Most mindenki a háborúval foglalkozik: Mi lesz? Hogy lesz? És mondhattam volna: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel, és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltságotok.” Vagy mondhattam volna, hogy Ő megőrzi az övéit, és az Övéi mindig biztonságban vannak. De úgy gondoltam, hogy ha ezt mondanám, ezek csak olyan szavak lennének, amelyek mind ehhez a földhöz kötődnek: Hogy én biztonságban legyek. Miért tértem az Úrhoz? Ha háborúk vannak, én biztonságban vagyok, ha földrengés van, biztonságban vagyok, ha árvíz, biztonságban vagyok. Tehát, az Úr mindig gondot visel rám, de vajon ezért jöttem az Úrhoz? Ezek az emberek visszatértek Babilonból Jeruzsálembe, hogy felépítsék a házat. De az ok, amiért abbahagyták az építést, az volt, hogy egyszer csak már nagyon egyhangúnak, unalmasnak tűnt számukra ez a munka. Isten pedig megállította őket az építésben. Ez már sok! Így nem lehet! Úgy építész vajon, hogy megvan benned az Úr iránti szeretet, vagy csak úgy ímmel-ámmal teszel valamit? Jövök én is vasárnap, jelen vagyok, és elüldögélek a padban, hallgatok – de mikor arról van szó, nehéz a kenyeret szétosztani a testvéreknek. Magamra nézek, elemzem magam: Nem vagyok méltó erre, hogyan éltem ezen a héten... Mit tettem, hogyan viselkedtem? Ma reggel is felmérgeződtem, és olyasmiket mondtam... jön a gonosz is, és azt mondja: „Te csak hallgassál!” És én is azt mondom: „Igen, így van, az én időm még nem jött el, majd máskor...”

Testvérek, nem jól van ez így! Nekik építeniük kellett volna. A rabságból visszatérteknek építeniük kellett. Mikor pedig újra elkezdtek építeni, mit gondoltok, mi történt? Jött vajon a király, és megengedte nekik, hogy most már építhetnek? Nem jött. Jött Zakariás, egy fiatal próféta, és Aggeus, egy idősebb próféta, akik újra felébresztették azoknak az embereknek a szellemét. Ráébredtek, hogy építeniük kell. A szellemük felébredt, és a rabság fiai újrakezdték az építést. És nagyon hamar befejezték ezt a munkát, de aztán a király is engedélyt adott az építésre. Tehát először le lettek állítva, mert az Úr akarta őket leállítani, hogy így építsenek.

Ilyenek vagyunk mi is. A formáság működésbe lép, egyesek megszokták, hogy hallgatnak, nem szólalnak meg, nem is imádkoznak, nem tudnak mondani néhány szót: Uram, Rád emlékezünk. Hol lennénk, ha nincs az Úr? Nem is jó rágondolni, hol lennénk.

Az Úr hűséges, és időről-időre közeledett hozzájuk, és szólt hozzájuk szép szavakkal. És voltak emberei, mint Jeremiás, aki a száműzetésük előtt prófétált. Jeremiás olyan ember volt, akit Isten mindenben igazolt. Mikor eljött a babiloni helytartó, és mindnyájukat láncra verve vitte el, Jeremiás is köztük volt. Együtt szenvedett velük. Isten természetesen jóindulattal volt iránta, ő a mennyei Király követe volt. Keményen szólt a néphez, mikor Isten ígéket adott neki, de soha nem volt arrogáns. Sírt a népért, együtt szenvedett a néppel. Szólt a néphez: „térjete meg az Úrhoz, térjete vissza!”

Befejezésként azt szeretném mondani: a kereszténység olyan lett, mint Babilon. Nincs nagy különbség. Mi a gyülekezet? Összegyűlünk imádkozni, összegyűlünk, hogy megtörjük a kenyeret, összegyűlünk az igehirdetésre. Néhányan aktívak, a többiek hallgatnak, passzívak, annyit sem tudnak,

hogy hálat adjanak az Úrnak. Ez kereszténység? Ez működő gyülekezet? Fel kell ébrednünk! Az Úr felé kell fordulnunk, úgy, ahogy a nép az Úr felé fordult, és már nem volt kemény a szívük. Vonszoljuk magunkat. Egyszerűen vonszoljuk a keresztény életet. A gonosz vádol bennünket, mi pedig elfogadjuk a vádjait: „Igen, igazad van. Belőlem soha semmi nem lesz. Én nagyon gyenge vagyok.”

Az Úr legyen irgalmas, testvérek. Ezekben a mostani időkben ne legyünk elégedettek a kevéssel! Ezt a templomot építeni kell, és ez az által épül, amit mindnyájan adunk. De mindnyájunknak nagyon komolyan kell kérnünk az Urat, hogy Ő adjon igéket, Ő adjon magyarázatot, Ő adjon bátorítást, Ő adjon mindent, hogy építsük egymást. A gyülekezetet építeni kell, és valahányszor épülés történik, ez ott fent raktározódik. Nem arról van szó, hogy mi itt épülünk – hanem a szent templomról van szó, amit építeni kell. Az Úr munkálkodjon, hogy meg tudjuk érteni ezt, és legyen változás az életünkben, és ne hagyjuk, hogy vigyen az ár. Az Úr legyen irgalmas hozzánk.

Mennyei Atyánk! Urunk, jövünk hozzád ebben az összezavarodott világban, amelyben élünk, amelyben az emberek kevéssel elégedettek, elégedettek a vallásos szertartással. Uram, munkálkodj Te a Te Szellemed által közöttünk, és nem csak itt, hanem mindenhol Te készíts embereket, akik meglátják, hogy mi a Te akaratod ezekben a zavaros időkben, hogy legyenek embereid, akik világosan tudják, mit kell tennie Izraelnek ezekben a helyzetekben. Szólj Te a mi szívünkhöz is, és ahogy akkor felébresztetted Zorobábelt és Jésuát és az egész maradékot, és elkezdtek építeni. Uram, kérlek, ébreszd fel ma a mi szellemünket, hogy ne csak a mi dolgaikkal legyünk elfoglalva, a mi kényelmünkkel, a földi dolgokkal. Uram, Benned bízunk, hogy Te többet teszel, mint hisszük, vagy gondoljuk. Ámen.